

E doar chip plămada lumii, dar nu-i vreo asemănare

Nicu Hăloiu

E doar chip plămada lumii, dar nu-i vreo asemănare

Astăzi înțelepții lumii se-ntrec să-ți pătrundă taina
în academice ținute, atenți la cum le pică haina,
te confiscară teologii cu-a lor docte terorii,
te cercetează și savanții uzând de noi tehnologii.

Despre tine numai unii au voie astăzi să vorbească,
nu cumva mirenii lumii de-a te știi să îndrăznească,
iar la tine doar bogații au acces cu-a lor avere,
nu sărmanii sau bolnavii ce te tot strigă cu putere!
Se plătește astăzi bine drum la locurile sfinte,
pelerini din toată lumea se-nghesuie printre morminte,
ca pe vremuri vor s-atingă spre folos sfintele moaște
și-apoi în adunări savante, cu laude să se împrăste.

Ferecați în fir de aur te pomenesc preoți la slujbe
cu-a lor dragoste de oameni ca a copacilor de drujbe,
unii te socot că fost-ai un om ca dâșii, oarecare,
ce-a pătruns taina magiei doar ca să se facă mare.
Ce-ai lăsat cu vorbă blândă multora nici nu le pasă,
le-ajunge pelerinajul din care banii pot să iasă,
de mii de ori vândut-au crucea ce te-a ținut pe ea
și parcă-ntreaga omenire are bucăți din crucea ta.

Îți tălmăcesc și vorba dulce cum că n-ar fi cum ai spus,
că ei au studii mai înalte și vorba ți-o privesc de sus,
azi în umbra ta Hristoase se umflă-n pene învățați,
iar popii în odăjdii scumpe pe lângă tine-s împărați
azi de mult mai multe ori mai rea e lumea ca atunci,
oamenii par fără suflet, că-s împietriți ca niște stânci.
Iar săracii tăi Hristoase astăzi îți sunt și mai săraci,
dar tu nu le mai ești în lume cu sărăcia să-i împaci,

Mulți îți despică astăzi slova căutându-te-n Psaltiri,
dar sunt mulți și din aceia ce pitiți prin mănăstiri
ți-au împărțit înțelepciunea după cum îi taie capul
și-n oglinda umbrei tale își aranjează fin potcapul.

Pictori s-au dat de ceasul morții să-ți caute un chip în lume,
un chip de om ca să-l aleagă și să-l pună pe icoane,

mari artiști ce fac tablouri imortalizând cucoane,
Michelangelo, da Vinci, și-alți ca ei se întrecură,
pictând, precum fac croitorii, să-ți fixeze o măsură,
să te încadreze-n reguli, cu-a lor proporții ideale,
te pictau precum anticii îl vedeau pe Prometeu,
cu trupul musai de Adonis, că doar erai un Dumnezeu!

Azi te invocă-ntreaga lume, că ești în gura tuturor,
cei mai mulți te pomenesc pentru vreun trai mai ușor,
vor noroc la loterie, sau pentru vreo examinare,
dar cu-a ta învățătură, nimeni nicio treabă are.
Te văd ca pe-o zână bună purtătoare de noroc,
și aleargă după tine pe unde-aud, din loc în loc
parcă au uitat cu toții că viața-i dată spre răbdare,
că oricât ar trăi de bine, au nevoie de iertare,
că și bogatul și săracul au acces la mântuire
și cel cu inima de piatră și cel plin doar de iubire.

Dar iubirea-i o prostie pentru epoca modernă,
iar iertarea-i doar o vorbă, doar o simplă teorie,
că ce mai sunt în lume astăzi, simplă fantasmagorie
și câți știu din lumea asta că moartea-i viața cea eternă?

Ce mai este drept în lumea zidită în pragmatism,
când justiția în lume bolnavă e de astigmatism,
câți te-or mai înțelege azi cu-a lor creiere tălâmbe,
când drepte legități divine pentru lumea asta-s strâmbe,
când astăzi imoralitatea este la rang de virtute,
iar creștinii se tot roagă cerând vrute și nevrute?

Degeaba ai venit în lume pe moartea lumii tu călcând,
că lumea ce te-a răstignit, te va mai răstigni oricând,
iar ce-ai adus tu lumii noastre cine poate să cuprindă,
când tu ai pus în fața lumii, prin tine însuți o oglindă,
ca să vadă nu cum este, goală, searbădă, pustie,
ci să se vadă fiecare așa cum ar trebui să fie,
lumea asta-i tot o rană din cap până la picioare,
e doar chip plămada lumii, dar nu-i vreo asemănare!